

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΟΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟ. 12 · ΔΙΑΡΚΕΙΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ≈ 7 ΛΕΠΤΑ

Ο Ζαλ και το Σιμούργκ

*Μύθος της Περσίας — από το Σαχναμέ, το Βιβλίο των
Βασιλέων*

Το παιδί με τα λευκά μαλλιά, που το μεγάλωσε
ψηλά στο βουνό Αλμπόρζ το πιο σοφό πουλί του
κόσμου.

ΠΑΡΑΜΥΘΟΥΠΟΛΗ · PARAMYTHOUPOLI.GR

Το παιδί με τα λευκά μαλλιά

Πριν από πολλά πολλά χρόνια, στη μακρινή Περσία, ζούσε ένας ξακουστός πολεμιστής που τον έλεγαν Σαμ. Ήταν δυνατός, πλούσιος και γενναίος, και ένα μόνο του έλειπε: ένα παιδί.

Όταν επιτέλους γεννήθηκε ο γιος του, όλο το παλάτι γέμισε χαρά. Μα η χαρά δεν κράτησε πολύ. Το μωρό είχε μαλλιά λευκά σαν το χιόνι, σαν να ήταν κιόλας γέρος πριν προλάβει να ζήσει.

— Κακό σημάδι, ψιθύριζαν οι αυλικοί.

— Τέτοιο παιδί δεν το έχει κανείς, έλεγαν οι γείτονες.

Ο Σαμ ντράπηκε. Και επειδή η ντροπή, όταν μεγαλώσει, γίνεται φόβος, έκανε το πιο σκληρό λάθος της ζωής του. Πήρε το μωρό, ανέβηκε στο ψηλό βουνό Αλμπόρζ, το ακούμπησε πάνω σε έναν βράχο και έφυγε χωρίς να κοιτάξει πίσω.

Το μωρό έμεινε μόνο του ανάμεσα στα σύννεφα. Και έκλαιγε.

Το πουλί με τα φτερά της φωτιάς

Ψηλά, στην πιο απάτητη κορφή του βουνού, ζούσε το Σιμούργκ. Ήταν ένα πουλί αρχαίο και πελώριο, με φτερά που έλαμπαν σαν χαλκός στον ήλιο, και τόσο σοφό, που

έλεγαν πως είχε δει τον κόσμο να χαλάει και να ξαναφτιάχνεται τρεις φορές.

Το Σιμούργκ άκουσε το κλάμα και κατέβηκε. Είδε το μωρό πάνω στον βράχο, μικρό και ανυπεράσπιστο, με τα λευκά μαλλάκια του να ανεμίζουν.

Το πήρε απαλά στα νύχια του, όπως παίρνει η μάνα το παιδί στην αγκαλιά, και το ανέβασε στη φωλιά του, ανάμεσα στα δικά του πουλάκια.

— Δεν έχει σημασία πώς ήρθες, του είπε. Σημασία έχει πως τώρα είσαι εδώ.

Και του έδωσε όνομα: Ζαλ.

Στη φωλιά, ανάμεσα στα σύννεφα

Τα χρόνια πέρασαν και ο Ζαλ μεγάλωσε και έγινε ένα όμορφο παλικάρι. Τα μαλλιά του έμειναν λευκά, μα εκεί ψηλά κανείς δεν τα φοβόταν. Στη φωλιά του Σιμούργκ, το διαφορετικό δεν ήταν ντροπή· ήταν απλώς ένα ακόμη χρώμα του κόσμου.

Το Σιμούργκ τού έμαθε τη γλώσσα των πουλιών και τα ονόματα των άστρων. Του έμαθε ποια βότανα γιατρεύουν τις πληγές και ποιος άνεμος φέρνει τη βροχή. Και του έμαθε κάτι ακόμη, το πιο δύσκολο απ' όλα: να μη μισεί.

Ο Ζαλ ήξερε πως δεν είχε γεννηθεί σε φωλιά. Το Σιμούργκ δεν του το έκρυψε ποτέ: «Ήρθες από τον κόσμο των

ανθρώπων», του έλεγε. Μόνο το γιατί δεν του το είχε πει ακόμα.

Κάποια βράδια, ο Ζαλ καθόταν στην άκρη της φωλιάς και κοιτάζε κάτω, στον κάμπο, τα φωτάκια από τα χωριά των ανθρώπων.

— Εκεί κάτω γεννήθηκα; ρωτούσε.

— Εκεί, απαντούσε το Σιμούργκ. Και μια μέρα, εκεί θα γυρίσεις.

Το όνειρο του Σαμ

Στο μεταξύ, κάτω στον κάμπο, ο Σαμ δεν είχε βρει στιγμή ησυχία. Όσο περνούσαν τα χρόνια, τόσο βάραινε η καρδιά του. Ωσπου μια νύχτα είδε ένα όνειρο: έναν νέο με λευκά μαλλιά, ζωντανό, να στέκεται σε μια βουνοκορφή και να τον κοιτάζει.

Εύπνησε με δάκρυα στα μάτια.

— Ζει ο γιος μου, είπε. Και εγώ τον άφησα.

Την ίδια μέρα ξεκίνησε για το βουνό Αλμπόρζ. Ανέβαινε τρεις μέρες και τρεις νύχτες, κι όταν πια δεν είχε άλλη δύναμη, γονάτισε στα βράχια και φώναξε:

— Συγχώρεσέ με!

Το χρυσό φτερό

Το Σιμούργκ τα είδε όλα από ψηλά. Κάλεσε τον Ζαλ κοντά του και του είπε επιτέλους όλη την αλήθεια: ποιος ήταν ο πατέρας του, τι είχε κάνει, και γιατί στεκόταν τώρα γονατιστός στα βράχια.

— Εσύ θα διαλέξεις, είπε το Σιμούργκ. Μπορείς να μείνεις εδώ για πάντα. Μπορείς και να κατέβεις στον κόσμο των ανθρώπων, εκεί που ανήκεις.

Ο Ζαλ έμεινε πολλή ώρα σιωπηλός. Αγαπούσε τη φωλιά, τα αδέρφια του τα πουλιά, τη μεγάλη σκιά των φτερών που τον είχε ζεστάνει τόσα χρόνια. Μα κάτι μέσα του τον τραβούσε προς τα φωτάκια του κάμπου.

— Πώς θα ζήσω χωρίς εσένα; ρώτησε.

Τότε το Σιμούργκ τράβηξε από το στήθος του ένα φτερό που έλαμπε σαν χρυσάφι και του το έδωσε.

— Όταν βρεθείς σε μεγάλη ανάγκη, ρίξε το στη φωτιά. Κι εγώ θα έρθω, όπου κι αν είσαι.

Η επιστροφή

Ο Ζαλ κατέβηκε το βουνό και στάθηκε μπροστά στον πατέρα του. Ο Σαμ δεν τόλμησε ούτε να τον αγγίξει.

— Δεν αξίζω να με λες πατέρα, είπε με σκυμμένο κεφάλι.

Ο Ζαλ θυμήθηκε τα λόγια του Σιμούργκ: όποιος μεγαλώνει με αγάπη, έχει καρδιά αρκετά μεγάλη για να συγχωρεί.

— Ό,τι έχασα από σένα, είπε, το βρήκα αλλού. Πάμε τώρα σπίτι, να μη χάσουμε κι άλλα χρόνια.

Ήταν άνοιξη όταν κατέβηκαν μαζί στον κάμπο, και στους κήπους της Περσίας τραγουδούσαν τα αηδόνια.

Ο Ζαλ έγινε με τα χρόνια ήρωας σοφός και δίκαιος, κι όλη η Περσία αγάπησε τον νέο με τα λευκά μαλλιά. Απέκτησε κι εκείνος έναν γιο, που έμελλε να γίνει ο πιο ξακουστός ήρωας που γνώρισε ποτέ η Περσία — μα αυτό είναι άλλο παραμύθι.

Το χρυσό φτερό το φύλαξε σε όλη του τη ζωή. Και τις λίγες φορές που το έριξε στη φωτιά, ο ουρανός σκοτεινίασε από δυο πελώριες φτερούγες — γιατί το Σιμούργκ κρατάει πάντα τον λόγο του.

Έτσι το αφηγήθηκε το Αηδόνι από το Σιράζ, ο φτερωτός μουσαφίρης που είχε έρθει από τη μακρινή Περσία, στα παιδιά του Νηπιαγωγείου, ένα βράδυ στο Πήλιο.

— Κι εσύ, το είδες ποτέ το Σιμούργκ; ρώτησε ένα παιδί.

Το Αηδόνι δεν απάντησε. Μόνο άρχισε να τραγουδά — και το τραγούδι του μύριζε τριαντάφυλλα .

Σημείωμα πηγής: Ο μύθος του Ζαλ και του Σιμούργκ προέρχεται από το Σαχναμέ («Βιβλίο των Βασιλέων») του Πέρση ποιητή Φιρντουσί (10ος-11ος αιώνας), το εθνικό έπος της Περσίας. Η διασκευή της Παραμυθούπολης απευθύνεται σε παιδιά και ακολουθεί πιστά τον πυρήνα της ιστορίας.

*Τα παραμύθια και οι μύθοι υπάρχουν για να ταξιδεύουν. Μπορείτε να μοιραστείτε αυτή την ιστορία, διατηρώντας πάντα την πηγή της:
paramythoupoli.gr*